

[Kofod-Svendsen]

Ikke alene i sit arbejdsprogram for udviklingspolitik, men også ved flere andre tilkendegivelser har kristeligt folkeparti sagt, at vi ønsker, at u-landsbistanden stadig skal stige med sigte på som et foreløbigt mål at nå 1 pct. af bruttonationalproduktet.

Jeg vil gerne takke udenrigsministeren, fordi han indledningsvis fastslog, at der ikke skal være nogen tvivl om regeringens vilje til at opretholde og forøge den danske bistand til udviklingslandene i overensstemmelse med de målsætninger for omfanget af industrilandenest bistand, som er vedtaget i FN. At bistå udviklingslandene med deres udvikling er måske vor generations vigtigste opgave.

Som bekendt vedtog man i FN i efteråret 1980 strategien for FNs tredje udviklingsår, 1980erne. Strategien er nedfældet i et omfattende dokument. Strategien fastsætter som mål, at den årlige økonomiske vækst i udviklingslandene skal være på 7 pct., og den peger på en række foranstaltninger, der vil kunne medvirke til opnåelsen af dette mål. De vedrører både udviklingslandenes egen indsats og industrilandenest forpligtelser til bl.a. at yde bistand. Om bistandens størrelse hedder det i § 24 – jeg citerer med formandens tilladelse:

»A rapid and substantial increase will be made in official development assistance by all developed countries, with a view to reaching and where possible surpassing the agreed international target of 0,7 per cent of the gross national product of developed countries. To this end, developed countries which have not yet reached the target should make their best efforts to reach it by 1985, and in any case not later than in the second half of the decade. The target of 1 per cent should be reached as soon as possible thereafter«.

Danmark tilsluttede sig helt denne vigtige paragraf, og dermed har vi moralsk forpligtet os til at nå 1 pct. af bruttonationalproduktet snarest muligt, »as soon as possible«.

Jeg er glad for, at udenrigsministeren i sin tale understregede, at det kun er foreløbig, regeringen har ønsket at fastholde bistandsprocenten på 0,77 for de efterfølgende 4 år. Dermed er der mulighed for en fortsat stigning af bistandsprocenten. Naturligvis har den samlede regering et fælles ansvar for landets økonomi, men her er vi jo netop i

den gunstige situation, at vi har en regering, der har vist både vilje og evne til væsentligt at forbedre den økonomiske situation i Danmark. Det giver økonomisk mulighed for f.eks. at realisere det, et stort flertal her i tinget vedtog sidste fredag, nemlig at forstærke bestræbelserne på at gøre de sulttruede befolkningsgrupper i Afrika selvhjulpne gennem såvel kortsigtet katastrofehjælp som langsigtede bistandsprogrammer. Vi var i fredags enige om, at det altafgørende er de langsigtede bistandsprogrammer, men de koster penge, mange penge.

Mit parti er enig i hovedideen i det radikale venstres beslutningsforslag. Naturligvis er der altid detaljer, man kan diskutere, f.eks. at stigningen fra 1985 til 1986 skal være på 0,05 pct., mens den de følgende år skal være på 0,03 pct. Man kunne jo argumentere og sige: nu sætter vi i 1985 en fast stigning på 0,03 pct. i gang, og samtidig udvider vi Danidas styrke for at kunne administrere de øgede bevillinger, så vi øger udviklingsbistandens kvalitet ved bedre forberedelse af de enkelte projekter og ved at gå ind i en dialog om modtagerlandenes økonomiske politik. Når vi har sat denne forøgelse både af bistandens kvantitet og af dens kvalitet i gang, satser vi fra 1991 til 1992 på det store spring på 0,05 pct., netop for at nå 1 pct. Der vil i 1991 være en god motivation for en ekstra ydelse for at nå det eftertragtede mål.

Vedrørende finansiering af modtagelse af flygtninge er jeg principielt enig med forslagsstillerne, men vil tilføje, at det er meget afgørende, at vi modtager en stigende flygtningekvota fra UNHCR. Når vi i flere år har finansieret modtagelse af UNHCR-flygtninge over bistandsbevillingerne, vil det være vanskeligt rent økonomisk at ændre den praksis netop på det tidspunkt, hvor der skal skaffes endog meget betydelige ekstrabeløb til modtagelse af de mange spontanflygtninge. Erfaringen viser, at der grundet ydre omstændigheder, f.eks. Ungarnopstanden i 1956, kommer spontanflygtninge i stort tal. Forhåbentlig får Iran-Irak-krigen en snarlig afslutning. Vi kan da forvente, at antallet af asylsøgende iranere vil dale. Da kunne vi passende vedtage det radikale forslag om overhovedet ikke at betale nogen flygtningemodtagelse i Danmark over Danidas budget. Jeg er altså helt enig i intentionen i forslaget, men finder ikke tidspunktet helt naturligt.